

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

منتشر شده در مینت پرس نیوز
برگردان: مجله جنوب جهانی
فرستنده: علی کاظمی
۱۷ اپریل ۲۰۲۵

کریس هجز*: اسرائیل در آستانه تخلیه غزه است

اسرائیل آماده انجام بزرگترین کارزار پاکسازی قومی از پایان جنگ جهانی دوم تاکنون است. از دوم مارچ، این کشور تمام مواد غذایی و کمک‌های بشردوستانه به غزه را مسدود کرده و برق را قطع کرده است، به طوری که آخرین تأسیسات آب شیرین‌کن دیگر کار نمی‌کند. ارتش اسرائیل نیمی از این سرزمین را تصرف کرده است — طول غزه ۲۵ مایل و عرض آن چهار تا پنج مایل است — و دو سوم غزه را تحت دستورات جابه جایی قرار داده و به مناطق «ممنوعه» تبدیل کرده است، از جمله شهر مرزی رفح که توسط نیروهای اسرائیلی محاصره شده است. روز جمعه، یوآو گالانت، وزیر دفاع اسرائیل، اعلام کرد که اسرائیل جنگ علیه حماس را «تشدید» خواهد کرد و از «تمام فشارهای نظامی و غیرنظامی، از جمله تخلیه جمعیت غزه به سمت جنوب و اجرای طرح مهاجرت داوطلبانه رئیس جمهور ایالات متحده [دونالد] ترمپ برای ساکنان غزه» استفاده خواهد کرد.

از زمان پایان یکجانبه آتش‌بس توسط اسرائیل در ۱۸ مارچ — که هرگز توسط اسرائیل رعایت نشد — اسرائیل به بمباران و گلوله‌باران بی‌امان غیرنظامیان ادامه داده و طبق اعلام وزارت بهداشت فلسطین، بیش از ۱۴۰۰ فلسطینی را

کشته و بیش از ۳۶۰۰ نفر را زخمی کرده است. بر اساس اعلام سازمان ملل متحد، روزانه به طور متوسط صد کودک کشته می‌شوند. اسرائیل در عین حال، با تحریک تشنج‌ها با مصر، در حال زمینه‌سازی برای آنچه من گمان می‌کنم اخراج دسته‌جمعی فلسطینی‌ها به صحرای سینای مصر خواهد بود، است. بزالل اسموتریچ، وزیر دارائی، با تکرار سخنان گالانت، گفت که اسرائیل تا زمانی که حماس «شکست نخورده» و ۵۹ گروگان اسرائیلی باقی‌مانده آزاد نشوند، محاصره کامل را لغو نخواهد کرد. او قسم خورد: «حتی یک دانه گندم هم وارد غزه نخواهد شد.»

اما هیچ کس در اسرائیل یا غزه انتظار ندارد که حماس، که ویرانی غزه و کشتار جمعی را تاب آورده است، تسلیم شود یا ناپدید شود.

دیگر سؤال این نیست که آیا فلسطینی‌ها از غزه تبعید خواهند شد یا خیر، بلکه سؤال این است که چه زمانی بیرون رانده می‌شوند و به کجا خواهند رفت. ظاهراً رهبری اسرائیل بین راندن فلسطینی‌ها از مرز به مصر یا فرستادن آن‌ها به کشورهای افریقائی دچار اختلاف نظر است. ایالات متحده و اسرائیل با سه دولت شرق افریقا — سودان، سومالی و منطقه جدانشده سومالی معروف به سومالی‌لند — تماس گرفته‌اند تا در مورد اسکان مجدد فلسطینی‌های پاکسازی شده قومی مذاکره کنند.

پیامدهای پاکسازی قومی گسترده فاجعه‌بار خواهد بود، ثبات رژیم‌های عربی متحد با واشنگتن را به خطر می‌اندازد و موجی از اعتراضات را در کشورهای عربی به راه می‌اندازد. این احتمالاً به معنای قطع روابط دیپلماتیک بین اسرائیل و همسایگانش اردن و مصر، که از قبل به نقطه شکست نزدیک شده‌اند، خواهد بود و منطقه را به جنگ نزدیک‌تر خواهد کرد.

روابط دیپلماتیک از زمان امضای پیمان کمپ دیوید در سال ۱۹۷۹ به پائین‌ترین حد خود رسیده است. سفارتخانه‌های اسرائیل در قاهره و امان عمدتاً خالی هستند و کارکنان اسرائیلی به دلیل نگرانی‌های امنیتی پس از حمله ۷ اکتوبر حماس و سایر گروه‌های مسلح فلسطینی به اسرائیل، از آنجا خارج شده‌اند. مصر از پذیرش استوارنامه اوری روتمن، که سپتامبر گذشته به عنوان سفیر اسرائیل منصوب شد، خودداری کرده است. مصر پس از فراخواندن سفیر سابق خود، خالد عزمی، در سال گذشته، سفیر جدیدی برای اسرائیل معرفی نکرد.

مقامات اسرائیلی مصر را به نقض پیمان کمپ دیوید از طریق افزایش حضور نظامی و ساخت تأسیسات نظامی جدید در شمال سینا متهم می‌کنند، اتهاماتی که مصر آن‌ها را ساختگی می‌داند. پیوست معاهده صلح، تجهیزات نظامی اضافی مصر در سینا را مجاز می‌داند.

جنرال هرتزی هالوی، رئیس سابق ستاد کل ارتش اسرائیل، نسبت به آنچه او «تهدید امنیتی» مصر می‌خواند هشدار داد. گالانت گفت که اسرائیل اجازه نخواهد داد مصر «پیمان صلح» بین دو کشور امضاء شده در سال ۱۹۷۹ را «نقض کند».

مقامات مصری خاطرنشان می‌کنند که این اسرائیل است که با اشغال گذرگاه فیلادلفی، همچنین معروف به محور صلاح‌الدین، که در امتداد مرز ۹ مایلی بین غزه و مصر قرار دارد و قرار است غیرنظامی شود، این معاهده را نقض کرده است.

جنرال محمد رشاد، رئیس سابق اطلاعات نظامی مصر، به روزنامه عربی زبان الشرق الاوسط گفت: «هر اقدام اسرائیل در امتداد مرز غزه با مصر، رفتار خصمانه علیه امنیت ملی مصر محسوب می‌شود. مصر نمی‌تواند در برابر چنین تهدیداتی دست روی دست بگذارد و باید برای همه سناریوهای احتمالی آماده شود.»

مقامات اسرائیلی آشکارا خواستار «انتقال داوطلبانه» فلسطینی‌ها به مصر هستند. آویگدور لیبرمن، عضو کنست، اظهار داشت که «جابه جایی بیشتر فلسطینی‌ها از غزه به صحرای سینای مصر یک راه حل عملی و مؤثر است.» او تراکم بالای جمعیت — غزه یکی از متراکم‌ترین مکان‌های روی زمین است — را با «زمین‌های بکر» وسیع در شمال سینای مصر مقایسه کرد و خاطرنشان کرد که فلسطینی‌ها فرهنگ و زبان مشترکی با مصر دارند و هرگونه تبعید را «طبیعی» می‌کند. او همچنین از مصر انتقاد کرد زیرا ظاهراً «از وضعیت سیاسی فعلی سود اقتصادی می‌برد»، به عنوان یک میانجی بین اسرائیل و حماس و «از عملیات قاچاق از طریق تونل‌ها و گذرگاه رفح سود می‌برد.»

اندیشکده اسرائیلی موسوم به «مؤسسه میسگاو برای امنیت ملی»، متشکل از مقامات سابق نظامی و امنیتی اسرائیل، در ۱۷ اکتوبر ۲۰۲۳ مقاله‌ای منتشر کرد و از دولت خواست از «فرصت بی‌نظیر و نادر برای تخلیه کامل نوار غزه» استفاده کرده و فلسطینی‌ها را با کمک دولت مصر در قاهره اسکان دهد. یک سند افشاء شده از وزارت اطلاعات اسرائیل پیشنهاد اسکان مجدد فلسطینی‌های غزه در شمال سینا و ساخت موانع و مناطق حائل برای جلوگیری از بازگشت آن‌ها را داده بود.

هرگونه اخراج احتمالاً به سرعت و توسط نیروهای اسرائیلی انجام خواهد شد، نیروهایی که هم اکنون نیز بی‌رحمانه فلسطینی‌ها را در مناطق محاصره شده در غزه جمع می‌کنند و در عین حال یک کارزار بمباران مداوم علیه فلسطینی‌های گرفتار شده به راه انداخته و در امتداد مرز با مصر، درگاه‌های تخلیه نفوذپذیری ایجاد می‌کنند. این امر مستلزم یک رویارویی بالقوه مرگبار با ارتش مصر خواهد بود و بلافاصله رژیم عبدالفتاح السیسی در مصر، که هرگونه پاکسازی قومی فلسطینی‌ها در غزه را «خط قرمز» توصیف کرده است، را دچار بحران خواهد کرد. از آنجا تا یک درگیری منطقه‌ای راه کوتاهی خواهد بود.

اسرائیل مناطقی را در سوریه و جنوب لبنان تصرف کرده است، که بخشی از دیدگاه آن برای «اسرائیل بزرگتر» است، که شامل اشغال زمین‌هایی در مصر، اردن و عربستان سعودی نیز می‌شود. این کشور به میادین گازی بحری در سواحل غزه چشم طمع دارد و طرح‌هایی را برای یک کانال جدید به منظور دور زدن کانال سوئز، برای اتصال بندر ورشکسته ایلات اسرائیل در بحیره سرخ به بحیره مدیترانه، مطرح کرده است. این پروژه‌ها مستلزم تخلیه غزه از فلسطینی‌ها و اسکان شهرک‌نشینان یهودی در آن است.

خشم در خیابان‌های عربی — خشمی که من طی چند ماه گذشته در جریان بازدید از مصر، اردن، کرانه باختری و قطر شاهد آن بودم — در صورت وقوع اخراج دسته‌جمعی، به یک خشم موجه منفجر خواهد شد. این رژیم‌ها، صرفاً برای حفظ قدرت، مجبور به اقدام خواهند شد. حملات تروریستی، چه توسط گروه‌های سازمان‌یافته و چه گرگ‌های تنها، علیه اهداف اسرائیلی و غربی، به ویژه ایالات متحده، گسترش خواهد یافت.

نسل‌کشی یک رویای استخدام برای شبه‌نظامیان اسلامی است. واشنگتن و اسرائیل باید، در سطحی، هزینه این وحشیگری را درک کنند. اما به نظر می‌رسد آن‌ها آن را پذیرفته‌اند و به طور احمقانه تلاش می‌کنند کسانی را که از جامعه ملل طرد کرده‌اند، کسانی را که آن‌ها را «حیوانات انسان‌نما» می‌نامند، نابود کنند.

اسرائیل و واشنگتن باور دارند وقتی فلسطینی‌ها از سرزمینی که قرن‌ها در آن زندگی کرده‌اند اخراج شوند، چه اتفاقی خواهد افتاد؟ آن‌ها چگونه فکر می‌کنند مردمی که ناامید، محروم از امید، عزت و راهی برای امرار معاش هستند، مردمی که توسط یکی از پیشرفته‌ترین ارتش‌های جهان سلاخی می‌شوند، چگونه واکنش نشان خواهند داد؟ آیا آن‌ها فکر می‌کنند ایجاد یک جهنم دانته‌وار برای فلسطینی‌ها تروریسم را کند می‌کند، حملات انتحاری را مهار می‌کند و صلح را

تقویت می‌کند؟ آیا آن‌ها نمی‌توانند خشم فراگیر در خاورمیانه و چگونگی کاشتن نفرتی پایدار برای دهه‌ها در ما نسبت به خود را درک کنند؟

نسل‌کشی در غزه بزرگترین جنایت این قرن است. این عمل اسرائیل را تسخیر خواهد کرد. این عمل شری را که ما بر فلسطینی‌ها روا داشته‌ایم به آستانه درهایمان خواهد آورد. هر چه بکاری، همان را درو خواهی کرد. ما یک میدان مین از نفرت و خشونت کاشته‌ایم.

* - کریس هجز روزنامه‌نگار برنده جایزه پولیتزر است که پانزده سال به عنوان خبرنگار خارجی برای نیویورک تایمز کار کرد و در آنجا به عنوان رئیس دفتر خاورمیانه و رئیس دفتر بالکان این روزنامه خدمت کرد. او پیش از این در خارج از کشور برای دالاس مورنینگ نیوز، کریستین ساینس مانیتور و ان‌پی‌آر کار کرده است. او مجری برنامه گزارش کریس هجز است.

۱۶ اپریل ۲۰۲۵